

THÁI THUỘNG CẢM ỨNG THIÊN

Tập 121

Chủ giảng: Lão pháp sư Tịnh Không

Địa điểm: Tịnh tông Học hội Singapore

Thời gian: 02/11/1999

Viết dịch: Ban biên dịch Pháp Âm Tuyên Lưu

Chư vị đồng học, chào mọi người! Đoạn thứ 57 của Cảm Ứng Thiên: “*Tri quá bất cải, tri thiện bất vi.*” (Biết lỗi không thể sửa, biết thiện không chịu làm.) Tám chữ này có thể nói là tổng cương lĩnh, tổng nguyên tắc của hết thầy thánh hiền thế gian và xuất thế gian, tất cả tôn giáo, chư Phật Bồ-tát giáo hóa hết thầy chúng sanh mười phương ba đời, đây là điều mà tất cả tôn giáo cùng chung một điểm. Từ điểm chung này mà xuất phát thì có thể dung hợp các dân tộc khác nhau, văn hóa khác nhau, tôn giáo tín ngưỡng khác nhau của thế gian và xuất thế gian, liền có thể dung hợp thành một thể. Tiêu chuẩn của thiện ác rất nhiều, đây là vì được xây dựng từ văn hóa khác nhau, nhưng mà nói tới chỗ tinh thâm nhất thì nhất định là tương đồng. Hai câu nói trên chúng ta đã thảo luận qua mấy lần rồi, mấy lần thì thật ra là không đủ. Chúng ta tỉ mỉ mà tư duy, Thích-ca Mâu-ni Phật giảng kinh thuyết pháp 49 năm, hằng ngày đều là nói hai câu này, thiên kinh vạn luận cũng không rời khỏi nguyên tắc này.

Lỗi lầm vô lượng vô biên, hạnh thiện cũng là vô lượng vô biên, người thế gian ngu muội nhận thức không rõ ràng, đem đúng sai, tà chánh, thiện ác điên đảo hết, đây là sai lầm lớn, đây là lỗi lầm lớn. Hơn nữa, chư Phật Bồ-tát, đại thánh đại hiền đối với người đời đích thực là không có tư hào tâm trách cứ nào, điều này không giống với người thông thường chúng ta. Cho nên, các ngài được xưng là đại thánh hiền chính ở chỗ này, thuần là một mảnh tâm chân thành từ bi, thuần là một mảnh tâm thương yêu, nhìn thấy người thế gian, cho dù tạo tội ngũ nghịch thập ác, Phật Bồ-tát vẫn là một mảnh từ bi, vẫn là một mảnh chân thành. Như trong kinh Vô Lượng Thọ nói: “Đời trước không tốt, không có người dạy, tuyệt không trách họ”, đừng trách cứ họ, điều này chúng ta cũng phải học tập. Người thế gian ai ai cũng là người tốt, ai ai cũng là thiện nhân, Phật nói trong kinh, mọi người đọc kinh Vô Lượng Thọ rất thuộc, trong kinh nói rất rõ ràng: “Hết thầy đều thành Phật.” Trong Hoa Nghiêm, Viên Giác nói được càng thấu triệt hơn: “Hết thầy chúng sanh vốn dĩ thành Phật.” Chúng ta phải nhớ lấy lời dạy bảo chân thật của Thế Tôn, điều sau cùng trong Tịnh nghiệp tam phước dạy bảo chúng ta “phát

tâm Bồ-đề, tin sâu nhân quả”, phát tâm Bồ-đề chính là phải phát tâm giác ngộ triệt để, phải giác ngộ triệt để! Tin sâu nhân quả, nhân quả gì? “Niệm Phật là nhân, thành Phật là quả.”

Muốn thành Phật thì cách niệm như thế nào? Mấy ngày trước có vị đồng học tới hỏi tôi, tôi cũng nói qua mấy lần rồi, nói thêm vài lần nữa để tăng thêm ấn tượng cho quý vị đồng tu. Tôi niệm Phật, tôi nhìn thấy tất cả người, tất cả việc, tất cả vật trong hư không khắp pháp giới không có gì không phải là A-di-đà Phật, mọi người đều là A-di-đà Phật, mọi việc đều là A-di-đà Phật, mọi vật đều là A-di-đà Phật, cách niệm của tôi là như vậy. Tôi học được từ đâu vậy? Học được từ trong kinh Vô Lượng Thọ, học được từ trong kinh A-di-đà. Thế giới Tây Phương Cực Lạc y chánh trang nghiêm, toàn là A-di-đà Phật biến hóa thành. A-di-đà Phật là ai? Là tự tánh của mỗi người đây. Tôi hiểu được đạo lý này, rõ ràng chân tướng sự thật này, vậy mới bỗng nhiên đại ngộ, tận hư không khắp pháp giới, Hoa Nghiêm nói “duy tâm sở hiện, duy thức sở biến”. Tâm thức là trí tuệ vô lượng vô biên, đức tướng vô lượng vô biên, danh hiệu của ngài gọi là A-di-đà Phật. Cho nên, tôi hiện tại niệm Phật không giống với trước đây niệm Phật, cách niệm không giống nhau, niệm được thân tâm tự tại, pháp hỷ sung mãn.

Tổ sư đại đức dạy chúng ta, tu hành phải tu từ căn bản, sửa lỗi phải sửa từ căn bản, hành thiện phải hành từ căn bản, thành tựu của bạn sẽ rất nhanh, làm gì cần đến ba đại a-tăng-kỳ kiếp! Chúng sanh thành Phật đều ở trong khoảng một niệm, chính là xem ý niệm này của bạn có thể chuyển trở lại được không. Văn-thù Bồ-tát thỉnh giáo Thế Tôn, nói rất hay! Một người trẻ tuổi tạo nghiệp, đến khi về già tu hành, vẫn có thể thành Phật không? Thế Tôn trả lời cũng rất hay: “Biển khổ vô biên, quay đầu là bờ.” Chúng ta phải dùng tâm Phật, tâm Phật chính là dùng chân tâm, dùng tâm giác ngộ viên mãn để nhìn người, nhìn việc. Phật có cách nhìn thế nào? Chỉ bản hiện tiền, không luận quá khứ. Hiện tiền là hiện tại, quá khứ không truy cứu nữa, quá khứ không nghĩ tới nó nữa; nghĩ quá khứ, nghĩ tương lai đều là vọng tưởng. Con người nếu cứ sống trong khái niệm quá khứ, tương lai thì bạn không thoát khỏi luân hồi, không ra khỏi thập pháp giới. Vì sao vậy? Lục đạo luân hồi và thập pháp giới là huyền tướng do vọng tưởng, phân biệt, chấp trước của chúng sanh biến hiện ra, không phải thật. Trong kinh Kim Cang nói cho chúng ta biết, thập pháp giới y chánh trang nghiêm là “mộng, huyền, bọt, bóng”, lời Phật nói là chân thật. Đã là mộng huyền bọt bóng mà bạn lại muốn nghĩ tới nó, bạn lại muốn phân biệt chấp trước nó, vậy chẳng phải đã sai lại càng

sai sao? Bạn đang tăng thêm tam đồ lục đạo, bạn làm sao có thể ra khỏi tam đồ lục đạo?

Cho nên, Phật dạy chúng ta phải bắt tay từ trên căn bản, rời khỏi hết thảy vọng tưởng, phân biệt, chấp trước thì không những lục đạo không còn, mà thập pháp giới cũng không còn, cảnh giới hiện tiền chính là cảnh giới của chư Phật Như Lai. Chúng ta phải rõ ràng đạo lý này, phải làm một chuyển biến lớn, chuyển tâm phàm thành tâm Phật, chuyển cảnh phàm thành cảnh giới Phật. Trong kinh Hoa Nghiêm nói về cảnh giới của Phật Hoa Nghiêm, sự chuyển biến này chỉ ở trong khoảng mê - ngộ, một mê thì hết thảy mê, một ngộ thì hết thảy ngộ. Trong kinh luận, Phật Bồ-tát nói dễ dàng, chúng ta nghe xong thì hình như đã hiểu, nhưng thực tế không phải thật hiểu. Vì sao vậy? Nếu thật hiểu thì bạn nhất định đã chuyển trở lại, trong tâm thái tu học của chúng ta không thể không chú ý điểm này. Cảnh giới của chúng ta vẫn chưa chuyển trở lại thì là vẫn chưa hiểu, lời dạy của Phật chúng ta thể hội không thấu triệt, không thâm nhập. Nếu như chân thật sáng tỏ, chân thật hiểu rõ thì trong khoảng sát-na liền chuyển trở lại, thật sự là không tốn chút công sức nào.

Không chuyển lại được thì phải làm sao? Phải học, phương pháp duy nhất là hiếu học, hết lòng nỗ lực mà cầu học. Phương pháp học thế nào? Tổ sư đại đức dạy chúng ta là “nhất môn thâm nhập, trường thời huân tu”. Nhất môn thâm nhập, trường thời huân tu là tu công phu giới định tuệ. Giới chính là giữ quy tắc, dạy bạn một môn, đây là quy tắc, bảo bạn học một môn trong thời gian dài, đây cũng là quy tắc. Tại sao bảo bạn học một môn, mà không bảo bạn học nhiều môn? Một môn dễ chuyên tâm, dễ đắc định. Nói cách khác, dễ đoạn phiền não, đoạn vọng tưởng, phân biệt, chấp trước của bạn, dụng ý ở chỗ này. Đợi khi vọng tưởng, phân biệt, chấp trước của bạn thật sự đoạn rồi, không còn khởi lên nữa thì gọi là đắc định. Trong định không có phân biệt, không có chấp trước, phàm có phân biệt, có chấp trước thì chưa đắc định. Định là tâm bình đẳng, định là tâm thanh tịnh, có chấp trước thì bạn không thanh tịnh, có phân biệt thì bạn không bình đẳng. Cho nên phương pháp này là phương pháp tu định, định đến một mức độ nhất định thì trí tuệ liền khai, trong kinh Lăng-giêm nói rất hay: “tịnh cực quang thông đạt”, tâm địa thanh tịnh đến cực điểm.

Cực điểm đó cũng có sâu cạn khác nhau, đây là chúng ta thấy trong kinh Hoa Nghiêm, Viên giáo Sơ trụ Bồ-tát, định đó của các ngài đã đến cực điểm, quang thông đạt rồi, quang thông đạt là kiến tánh, quang minh đó đã phá vô minh, thấy được tự tánh. Nhưng mà công phu đó vẫn còn cạn, chỉ mới phá được một

phẩm vô minh, thấy một phần chân tánh; sau khi phá hết 41 phẩm vô minh, đây là quả vị Như Lai cứu cánh. Cho nên “tịnh cực”, trong “cực” có 41 cấp độ đều gọi là cực, tịnh cực quang thông đạt. Lúc này vô lượng vô biên pháp môn đều thông đạt rồi, có phải học nữa không? Không cần học nữa. Vì sao không cần học nữa? Một tức là tất cả, tất cả tức là một, cho nên một pháp thông thì mọi pháp đều thông; một môn khế nhập thì môn nào cũng đạt được.

Đạo lý này hôm nay chúng ta đều đã rõ ràng, làm sao để thực hành? Vậy phải xem công phu của chính bạn. Thật ra mà nói, công phu chính là đem những chỗ bạn giải, những chỗ bạn tín thực hành vào trong đời sống, đây là hành. Tín - giải - hành dung hợp thành một thể thì gọi là chứng, chứng chính là khế nhập. Phẩm cuối cùng “Nhập Pháp Giới” của Hoa Nghiêm, làm sao để nhập đây? Tín - giải - hành dung hợp thành một cái thì nhập, liền chứng nhập. Ngày nay chúng ta khó ở chỗ nào? Tín - giải - hành phân ra làm ba cái, không phải là một, cho nên vĩnh viễn không thể khế nhập, vĩnh viễn không đạt được thọ dụng chân thật. Thọ dụng chân thật chính là tự tại vô ngại, pháp hỷ sung mãn. Chúng ta đem một đời giáo dục của Thế Tôn, những gì giảng trong 49 năm quy nạp thành mười câu. Chân thành đầy khắp hư không, trọn khắp pháp giới, tâm chân thành, tâm thanh tịnh cũng là đầy khắp hư không trọn khắp pháp giới; tâm bình đẳng, tâm chánh giác, tâm từ bi, không gì không phải đầy hư không, khắp pháp giới. Thực hành vào trong cảnh giới đời sống của chúng ta, nhìn thấu cũng chính là đầy hư không, khắp pháp giới; buông xuống, tự tại, tùy duyên đều là đầy khắp hư không, trọn khắp pháp giới, đây gọi là niệm Phật, niệm Phật như vậy thì thành Phật rồi.

Tôi đem một chút tâm đắc tu học của chính mình chia sẻ với quý vị đồng học, để mọi người làm tham khảo; cũng là làm chứng minh với mọi người câu “tin sâu nhân quả, niệm Phật thành Phật” là sự thật muôn vàn chính xác. Chỗ bắt tay công phu là “biết lỗi có thể sửa, biết thiện chịu đi làm”. Thế Tôn dạy người tiêu chuẩn thấp nhất của thiện ác chính là điều thứ nhất của tịnh nghiệp tam phước: “Hiếu dưỡng cha mẹ, phụng sự sư trưởng, từ tâm không giết, tu thập thiện nghiệp.” Mười sáu chữ này nhất định phải thực hành. Nếu như mười sáu chữ này không thể thực hành thì cho dù tu học pháp môn nào cũng không được lợi ích, đều không thể thành tựu. Thượng thượng pháp không rời hạ hạ pháp, thượng thượng pháp và hạ hạ pháp là một, không phải hai, hy vọng đồng tu suy ngẫm thật sâu về ý này, hết lòng nỗ lực học tập. Tốt rồi, hôm nay giảng đến chỗ này.